

Изази сваке
недеље.

Претплата се шаље
напред уредништву.
Уредништво је у во-
гословији.

СИОН

За све српске кра-
љеве стаје на год.
60 гр. или 6 фор. на
по год. 30 гр. или
3 фор. на три мес.
15 гр. или 1 фор. и
50 нов.

Пенлажена писма од
нередовних допис-
ника не примају се.

ЛИСТ ЗА СВЕШТЕНИКЕ, ВАСПИТАТЕЉЕ И РОДИТЕЉЕ.

Издаје и уређује проф. богосл. архим. Нестор.

Пројект о поболшању материјалног стања, нашега
свештенства.

VI.

(СВРШЕТАК).

Комисија је, у своме пројекту, предложила да се паро-
хије одузму од манастира, и да се даду световним свеште-
ницима, а манастирима, у замену за то, да се да по 200—300
талира из свештеничкога фонда, колико коме одреди архије-
рејски сабор.

Комисија се жури, да изјави како она високо цени услуге
које су чинили вери и народу отачанствени манастири и ду-
ховници за давних времена; али су данас услови живота
јако измењени, па се и тај одношај изменио. С тога потпи-
сани држе не само да ова мера није пренагљена, већ да
баш тим чине праву услугу цркви, предлажући да се монаси
тргну у манастире, а свету да се даду световни свештеници
за парохе.

Побуђења, из којих се ово жели, толико су важна и то-
лико опште позната, да ми немамо потребе ни побрајавати
их овде.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

В
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Али ако се при коме манастиру неби за сад могло ово извршити, него би му се и даље морало оставити нешто нурије: онда комисија предлаже, да се то допусти само по великој нужди, и да и та парохија на један манастир не буде већа од оне, која се као норма даје једном парохијском свештенику.

Оваким манастирима, при којима остане и даље по једна парохија, може се, на молбу њихову, дати из свештеничког фонда помоћи од 100—200 талира, ако докажу да без тога немогу опстати.

У осталом, питање о нашим манастирима, особито са стране економне, врло је важно, колико по својој нежној природи, толико и по приликама и одношајима, који сваки дан све шире наступају.

Не би с горега било, кад би се оно учинило предметом особите штудије, било кроз кога стручна човека, било кроз какву комисију. Од тога би могло само добро изаћи не само за економни развитак у народу, него и за интерес вере и цркве.

VII.

На послетку, комисија је дужна да каже своју реч и о свештеничкој вересији.

Потписани појимају све тегобе, које налазе свештеника, кад му се не плати на време оно што заслужи. То је горе од простога немања, јер ту, поред оскудице која се трпи, још се човек смуђује осећањем, да се трпи код своје заслуге, да се пати неправедно.

Али ипак потписани нису могли усвојити ни предложити: да општине исплаћују свештеницима вересију из општинских каса, па оне после од дужника да се намирују: јер у многим општинама и нема ништа у касама да би се могло то вршити, а и кад би било, бојати се да такав закон не би био супротан основним гарантијама за правосудство у земљи.

Него: смањивши таксу за опело, спојивши бир и друге дажбине у оних 16. гр. чар. који ће се наплаћивати редовно уз порез, а као најглавније, претпостављајући да ће свештенство, по овим предлозима, бити у другојачијем и материјалном и моралном одношају, комисија се нада, да ће од сада бити мало свештеничке вересије.

Према таким изменама, односно свештеничкога реда, може се с правом очекивати од одабраних и познатих у народу људи, да и они сваком приликом и на сваком месту настоје, да не буде вересије свештеничке, него да се све плаћа уредно колико се заслужи.

Прилажу се:

- а) пројект за парохије и парохијске свештенике;
- б) пројект за измену §. 13. у устројству Богословије; и
- в) пројект додатка к §. 81. закона о цркв. властима.

Желећи изменити досадањи начин свештеничког издржавања у цељи утврђења вере и узвишења побожности, и морала у народу, комисија поставља овај

Закон за парохије и парохијске свештенике.

Члан 1.

Сваком свештенику даје се парохија немања од 250 ни већа од 300 домова.

Само где никако ово неможе да се изврши, допушта се оставити свештеника с мање или више домова парохије; али тих изузетака треба да нестане како наступи прва могућност за то.

Капеланија има 150—200 домова, где власт находи да треба уредити капеланију.

Члан 2.

Где се год, од свештеника или од парохијана, изјави жеља да се садање стање парохија праведније распореди, ту да се одма да је задовољење, према горе означеним условима. (Члан 1).

Никакав распоред о парохијама да се неизда пре, докле се о томе не саслушају парохијани и пароси, којих се обожих тај распоред тиче.

Члан 3.

Парохије, које су до сада припадале манастирима, добијају мирске свештенике себи за парохе, по одређеној већ норми. (Члан 1.)

Члан 4.

Свештеник у својој парохији врши без награде ова свештенодејства:

- а) вечерњу, јутрењу, часове и службу у цркви, по пропису;
- б) Литију са бденијем, ношење крста и водоосвећење;
- в) Богомољу за спомен, заслужних у отаџбини или иначе покојника;

г) Место до садашњег проношења водице у четири поста, кад се и давало свештенику по нешто, чему је кад било време, одсада је сваки свештеник дужан у течају великога поста у свакој кући свога парохијанина нарочито осветити водицу. Том приликом има да види све домаће у кући, и да их поучи у вери и како да се владају по божијим заповестима.

д) Миросање и исповест врши се без икаква давања свештенику.

Члан 5.

За све ове услуге, и место до садашњег бира која је свака глава давала своје свештенику, наплаћиваће се од сваке пореске главе полугодишње по 8 гр. чар. уз порез.

Члан 6.

Новци ови збираће се у један општи фонд, у месту где је централна управа, који ће се звати „фонд за издржавање свештеника.“

Члан 7.

Из овога фонда даваће се свештеницима годишња помоћ, по одредбама овога закона.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

В
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Члан 8.

Ради добијања помоћи из свештеничкога фонда, ови се свештеници деле на четири класе, и тако долазе:

- у I класу њих 100. сваки са 300 талира годишње
- у II класу њих 200 сваки са 250 талира год.
- у III класу њих 200 сваки са 200 талира год.
- у IV класу неодређено сваки са 150 талира год.

Члан 9.

Проте за укинуте таксе од печата које су им до сада плаћане, добијаће, и то:

Проте прве класе њих осморица по 200, а друге класе њих деветорица по 150 талира, све из тога фонда.

Члан 10.

Ову помоћ по класама даје свештеним лицама, по одредбама овога закона, архијерејски сабор на представљење дотичне конзисторије.

Члан 11.

Најпрече право за већу класу помоћи из фонда имају она свештена лица:

а) која дужом уредном службом и примерним животом, ма и о мало науке, служе своим парохијанима као углед доброг хришћанског свештеника и пастира.

б) Која осем тога, успешно дејствују или пристану да дејствују на оним сиромашним местима, где би хришћански морал био највише запуштен;

в) која, поврх тога, вршећи уредно све своје дужности у цркви и нурији, настану те сваке године науче по кога неписменог парохијанина да чита и да пише, и која у опште иду на руку школи и просвети.

Члан 12.

У свакога архијереја находиће се сваке године извештај о стању свештеничкога фонда и списак лица, која имају издржање из њега.

Члан 13.

Монастирима, у навнаду за одузете им парохије, да је се из свештеничкога фонда по 200—300 талира годишње помоћи, колико коме одреди архијерејски сабор.

Члан 14.

Помоћ, која коме свештеном лицу по класи или монастиру буде одређена, издаваће им се месечно као исплата учитељима.

Члан 15.

Што од новца скупљенога у свештенички фонд, претече преко годишњег издатка на све класе, то ће се капиталисати и давати под интерес као и други новци у управи фондова.

Члан 16.

Код цркава начиниће се удобне парохијске куће, у којима би могли боравити нови свештеници најдуже до 5. година, докле своје куће не стеку.

Иначе, ове куће треба да служе за црквене књижнице, за друге црквене ствари, и за склониште народа који долази цркви, особито болесних и нејавих.

Члан 17.

Свака парохија одређује своје пароху на уживање комад земље од 5—10 дана орања, рачунајући по 1.600. □ хвати.

Ово му се даје нарочито зато, да би он могао на тој земљи засејати каква усева, или подићи каква воћа за углед својим парохијанима.

О употреби ове земље даваће свештеник сваке године извештај својој власти.

Члан 18.

За ниже означена свештенодејства, платиће свештенику, који је које свештенодејство захтевао, ову таксу:

1., за знамење	1 гр. чарш.
2., за крштење чарапе, или место њи.	4 " "
3., за испит од девојачког дома	4 " "

4., за венчање од имућна жениха . . .	60	гр. чарш.
" " од средњег стања . . .	40	" "
" " од сиромашнога . . .	20	" "
5., за свечарску водицу и резање колача.	4	" "
6., за водоосвећење кад се свештеник на- рочито позове	4	" "
7., малу молитву ,	4	" "
8., велику молитву	8	" "
9., " елеосвећење на свакога свешт. по.	12	" "
10., " опело велико	16	" "
11., " опело мало	8	" "
12., " парастос	4	" "
13., " спомен читуље о задушницама .	1	" "
14., " прекаду над кољивом	1	" "
15., " сировод до гробља на свакога свештеника колико се њи захтева, као и на месног пароха и ђакона по. .	12	" "
16., за читање једног столпа еван- гелија	24	" "
17., за читање псалтира	24	" "

За опело и велико и мало од сасвим сиромаша ненаплаћује се ништа.

Члан 19.

Имовно стање опредељиваће се по основима по којима се одређује имовно стање кога грађанина за плаћање државнога данка.

Члан 20.

Закон овај кад ступи у живот, онда губи закону силу закон од 20 Марта 1853. год. ЕМ 280 ЕМ 257. у колико се овим законом другојачије наређује.

Желећи дати отечественој цркви достојно спремне свештенике, који ће стојати на висини својега светога чина и праведно заслуживати име народних пастира и учитеља: пир-

знајемо да је потребна већа спрема младићима пре него што ступе у Богословију, тога ради се члан 13. закона о устројству Богословије од 27. Септембра 1863. замењује овим:

Члан 13. У Богословију се засад примају само они младићи, који су с добрим напредком свршили целу гимназију.

Садашњему члану 81. закона о устројству црквених власти додаје се још и ово:

„Кад се у архијерејском сабору решава: коме ће се свештеном лицу дати која класа, онда у сабору имају место и четири свештена лица, из сваке епархије по једно, које епархијско свештенство избере.“

10. Фебруара 1871. год.
у Београду.

ДЕЛОВОЂА:

Никола Стајевић

ПАРОХ БЕОГРАДСКИ.

ПРЕДСЕДНИК КОМИСИЈЕ:

М. Ђ. Милићевић. с. р.

ЧЛАНОВИ:

Крста Петровић.

СЕКРЕТАР МИНИСТ. ФИНАНСИЈЕ.

Новица Лазаревић

ПАРОХ БЕОГРАДСКИ.

Сима Петровић

ЧЛАН КОНЗИСТОРИЈЕ.

Критика на књигу Ренана.

(Живот Исусов.)

(НАСТАВАК.)

Како је, по Ренану, Исус Христос извршио велико дело? У неколико речи може се изнети оно, што писац потанко развија у својој књизи. И ето то је суштина његове биографије.

„Прост сељанин, који није ни мало изображавањем, али га је природа обдарила великим талентима, Исус Христос, кад се развише његове способности и силе, осетио је позив свој, да буде учитељ истине и љубави божије. Немајући филозофског погледа на свет и опитнога знања у законима, који владају у природи, он је делно са својим саотачаственицима општа рели-

гиозна веровања, која сматрају да неке више надприродне силе или непосредно дејство самог Бога упливише на све природне појаве и догађаје, што се дешавају у свету. И у њега, као год у осталих људи, веровање у нешто ванприродно беше основно, полазно начело у погледу на свет. Али је у његовој великој души така вера производила са свим друкчија дејства, него што се дешава код људи незналица. У ових људи вера рађаше неприличну празповерицу... а у њега — дубоко осећање близког одношаја према Богу и уз то убеђење да је човекова моћ велика необично. *Красне заблуде*, кличе Ренан, *што осташе начела силе његове!* Јер се доцније показаше као погрешке његове, али му у своје време помогоше и дадоше такве моћи, какве нико није имао ни пре ни после њега.

И тако са свим проникнут осећањем да је у близом одношају према Богу, он мало по мало поче говорити о себи, као о сину Божијем. Он никада није имао о себи јасног појма и одређености. Предостављајући царевима и владикама светским власт земаљску, он је показивао људма друго царство, које сваки носи у срцу своме, царство божије или небеско, које стоји у синовљем одношају према Богу.

Док је он проповедао по Галилеји и док се налазио међу људма простим, који су ограничени по својим појмовима; али за то нису покварени, него спремни да приме што је истинито и добро, — дотле је све било у њему и око њега *светло*. Но он је осећао да у том тесном кругу не може учинити ништа велико. Требало је ширег поља за његова дела. Па како је Јерусалим био средиште Јудејства, то је најважније било пронети тамо науку о царству божијем. И пре је Исус Христос ишао у Јерусалим; али само као човек, који поштено врши закон. Сад му је пак требало да се јави ту као учитељ, који је позван с висине да огласи истину.

Али није било неудеснијег места за његову науку и целин од Јерусалима. Тамо је фанатизам дотеривао до крајних пре-

дела својих и производио непрестано смутње. Осим Фарисеја који су били превладали, цела образованост Јудејска састајала се у изучавању разних казуистичких правила и обредних ситница, што су носиле име закона. Ништа живо ни морално не беше у тој науци. Па поред тога људи, који су утрошили много времена и труда на научиост, тако су се њоме поносили да су с крајњим презирањем гледали на друге који нису били од те њихове науке. Галилејци, као људи из провинције изгубили су чисту крв Јудејску и говорили су поквареним наречијем Јудејским, па су их наравно охоли Јерусалимљани веома презирали и сматрали их не само као незналице, него и као невернике. Што се тиче варошице у којој се родио Исус Христос, она је већ и у пословици ушла: *да се ништа добро не може очекивати од Назарета*. Сад је лако разумети како су горди законичари јерусалимски примили учитеља из Галилеје и Назарета. Лако је појмити и то, како је морала огорчити Исуса Христа бездушна дволичност и празна слава, што устаде против њега као нешто сасвим савршено... Свуда и у свему видео је Исус, како је само искварено богоштовање и како се искварио јако морал. У храму су начинили продавницу; свештеници су гледали само своје дохотке; па и сами првосвештеници, који су у то време седели на својим местима не по праву, него по деспотском ћефу светске власти, са свим су изгубили свој прави значај и своје достојанство. Све ово тако је смутило проповедника царства божијег, царства духовног, да је у својој души наумио тврдо да прекине сваку свезу са јудејством.

У таком расположењу духа и с таким намером у срцу врати се он у Галилејују. „Закон ће бити уништен, и — он ће га уништити; дошао је месије и то је — он сам; царство божије откриће се, и прево њега ће се открити. Он зна да ће бити жртва смелости своје; али се друкчије не може придети царство божије; беде и страдања не могу се избећи на томе путу. Син човечански после своје смрти јавиће

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

В
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

се са славом у скупу анђела и тад ће се посрамити они који га се туђише.“ Он је примио име *син Давидов*. Истина, изнајуре су му давали то име сасвим преко воље његове; али после, кад је у њему већ поникла и утврдила се мисао да је месија он, — онда је почео сматрати то као законито име своје. Осећајући у себи необичну моралну моћ, он је почео себе сматрати да је толико близак Богу по самој природи својој, да се већ и не разликује од Бога. Отац његов дао му је сваку власт: и он има право да промени закон о суботи; отац му је искључно поверио власт да суди; он може опраштати грехове; он је више од Давида, Аврама, Соломона; он и његов отац — једно су. Такав ентузијазмус истиснуо је у њему сваку сумњу у самога себе и није му дао да предвиди, како се далеко маша његова смелост.

У тој епоси сматрала су се чуда као знак и знамење божанске силе и божанског позива. Дакле, требало је и Исусу Христу да их твори, и он је био уверен да их твори, да својом силом изгори нечисте духове, да лечи болеснике, и да чак ускршава мртве. (Овде Ренан не тумачи понаособ чудеса Исуса Христа, него само излаже опште погледе, како су чудна дејства Исуса била чудеса не само њему самоме, него и другима, — дакле у самој ствари чињена су чуда. Он је покушао да протумачи само једно божанско дејство Исуса Христа, то јест — ускрснуће Лазарево; али ту се баш показало, да је у толико тешко наћи нешто, што је вероватно и што би могло објаснити овај или онај факт, у колико је лако у таким случајима држати се општих места. Доцније ћемо видети како је Ренан објаснио чудо ускрснућа Лазарева).

Према томе како се Христос пуштао у рад у великој улози својој, као што вели писац, — ентузијазмус је његов бивао све већи и већи. Чести судари с фарисејима и књижевницима узмутили су га до дна душе његове и још више су га постицали на одсудна дејства. Узбуђеност учитељева саопштавала се и ученицима; али време њихово још не беше на-

стало; међу тим је отсечно ишао својој цељи, мислећи да положи своју душу за истину и за људе.

На послетку се морадеше непријатељи Исусову запитати и — запиташе се: да ли може Исус и Јудејство бити заједно? Тако питање поставити значило је већ и решити га, и првосвештеник, који није био пророк, врло је лако могао пресудити ону крвну пресуду, коју је, како вели јеванђелист, изрекао на синедриону; *боље је да умре један човек, него да проишадне цео народ.* И тако Исусу је раније изречена пресуда. Он је могао избећи али није хтео; љубав према своме делу надвладала је у њему свако друго осећање. Он се реши да попије чашу своју до дна. И то је увенчало дело његово. Његови непријатељи мишљаху, да ће, кад погубе учитеља, учинити свему крај; али су тиме послужили више и слави његовог имена и успеху дела његовог.“

Ето то је цела историја! Тако се основало хришћанство и тако је његов оснивач заслужио достојну славу не само великога човека, него и — Бога! У основу вере хришћанске, која је преобразила свет човечански и која је једини извор правога живота, има заблуда, истина дивних, али су тек — заблуде. Њезин оснивач није никада имао јасног појма о себи него је њиме руководило неко неодређено осећање, истина — живо и узвишено, али — бесвесно. И тако је *тама* породила јасну *светлост*, *незнање* произвело *мудрост*, *заблуда* дала свету *истину*?... Ако овде нема противуречија, онда се тешко може и рећи за какву нескладност у појмовима и разлагању човеком да је протевуречност!

И ово није тек случајна противуречност у вџизи Рена-новој; не, до другчијих резултата не би се могло ни доћи употребљавајући такве разлоге при испитивању јеванђелске историје, какве је употребљавао писац. Он је хтео да стоји на земљишту историјском, признавајући наше јеванђеље као главни извор историјских података о Исусу Христу; али је у исти мах напред представио Христа као простог човека, и тако изишла — грозна противност!

Одричући тврдо божанство Исуса Христа, Ренан га није могао признати ни за мудраца — човека; јер у животу Христовом, као што га описују јеванђелисти, нема ништа што би нам колико толико напомињало мудраца, бар таког мудраца, као што је био Сократ, као што су били мудри законодавци, ђенијални философи итд. Ренан је право учинио, што му није дао таког имена. С једне стране осећање историјске истине, а с друге, очигледна слабост пређашњих покушаја да представи основача хришћанства, као једног човечанског ђенија — као мудраца, не дадоше му, да понови заблуду, која је већ изгубила и последњи знак истине. Па шта ће се онда? — Онда је остало да се призна господ Исус или као прави син Божији, као што се сам и називао, или као жртва самообмане, иступа итд. Ко се решио први да одбаци оно прво, тај и нехотице мора примити ово последње. Ренан се показао што је могао више мек, да би, тако рећи, извинио Исуса Христа што се назвао син Божији и што се упоређивао с оцем небеским; он је врло вешто представио, да се то могло свршити у души његовој и без знања његова, да има таквих чудноватих илузија, које се не могу разликовати од истинитости, итд. — Али је логика заблуде тако исто строга као и логика истине: она нагло вуче писца у најжалосније противуречности. Чим је писац живота Исусова једанпут за свагда изрекао да искаже последњу реч вере, која је најприроднији закључак из прегледа живота, што је једини међу свима животима људским, — да изрекне: *Бог је био реч; и реч беше тело и усели се у нас*; то је он морао начинити од лица, што је необично у свету човечанском, што је донело свету слободу душевну, за коју се дотле није знало у сред области животне силе, бедног човека, који је померио намећу. Тај који је — као што он признаје — био моћан и у речи и у делу и који је својом сопственом крвљу стекао славе истини и добру, — па ко је *тај*? Човек, који никад не имађаше појма о себи и који беше једнако у самообмани....

Творац вечите религије човечанства, прави творац мира душевног, велики утешитељ човечанства, коме је сваки обвезан свим, што год имамо добро, — оснивач права слободне савести, савршени углед, на који треба да се угледају сви страдалници да би се укрепили и утешили, тај, који је постао главни камен у темељу човечанства, чије име кад би се отргло од човека потресло би свет до темеља, — тај савршени победилац смрти, који је прокрчио својим вернима царски пут у блажено царство божије (ове су све буквални изрази Ренанови о лицу Исуса Христа), — ко је тај на послетку? — Као што сам писац слика својим пером све поједности живота и рад ове личности, она се представља така, да се баш никако не може открити величанство његово. То је — младић бујан, ентузијазист, који гледа свет кроз призму своје наивности,“ који се вара готово у свему а сам не зна шта чини.....

Заиста, не може се више противуречности скупити у једну гомилу! А међу тим те све противуречности истичу из главнога начела, кога се држи писац у свом разлагању о постанку хришћанства. За то његова књига и добија карактер неког парадоксалног производа, у ком хоће да нам докажу, у пркос општем човечанском смислу и осећању, исте такве предпоставке као што би на пример биле ове: да је бело у самој ствари црно, а црно — бело; да је криво у самој ствари право, а право — криво итд.

И заиста кад се од општег погледа Ренанова на личност и рад Исуса Христа обратимо к појединостима књиге његове, — одмах ћемо наићи на разне парадоксе у мислима ауторовим, па кад га сравнимо с казивањем евангелиста, видећемо да са свим по њефу тумачи догађаје, ређа их, оцењује њихову истинитост итд. Само доста велика вештина у излагању, што се гдешто одликује чисто појетским својствима, а гдешто као философском анализом, замазује те недостатке, који се ипак ничим не могу правдати у испитивању и изла-

тању тако необично важног предмета, који је изабрао писац за вешто перо своје. Да поменемо неке мисли и претпоставке Ренанове, као неколике примере између многих, како он по ђефу поступа с фактима и како је његово суђење парадоксално.

На пример, шта су те *дивне* (мађичке) заблуде, о којима Ренан говори тако смело, да су постале начело силе Исуса Христа и да су дошле у темељ великога дела његовог, које је преродило цео свет? Како може бити заблуда прекрасна? Како заблуда може дати невоме или чему праву силу а не привидну, и то још — силу у вишем ступњу добротворну, која упливише на векове и на хиљаде година, или укратко — на сва решења? Само се у вештини по неки пут истакне таква дивота, која се размине са истином и суштином, па остане са свим лажна и заблудна. И тако по некад појезија, китећи прави живот, износи оба у варљивим приликама, које умањују наше уобразиље и доводе нас дотле, да се дамо у маште и романтизам. Таки појетски производи имају у себи заблуда, па макар они и не износили порок као врлину, макар и не прикривали сјајним покривалима гњилост срца човековог. Па неба се, рецимо, така заблуда може назвати и прекрасна, и то — разуме се — тек по изгледу, а никако по суштини; јер она и јест тек привидност и не само што не може преобразити и благородити суштину — живот, него може још одвраћати од суштине, од дужности, од рада, уносећи у живот маште и моралну слабост, или на послетку може је нестати не оставивши за собом ни трага, као год тренутни појав у ваздуху. Али у области моралној каква заблуда може бити прекрасна, донети плода, бити кадра да преобрази суштину, да прероди целог човека, да осветли његов живот небеском светлошћу, да облагороди и узвиси целу његову природу? Може ли се од такве заблуде наћи штогод парадоксалније?

(НАСТАВИТЕ СЕ).

Г Л А С Н И К.

Рукоположени су :

1. Антоније Радивојевић из кушилева окр. пожаревачког 2. Јуна за ђакона, а 3-ћег ист. месеца за свештеника, и намењен на парохију витежевачку у окр. ђуприски.
2. Живко Димитријевић из Београда 3 ов. м. за ђакона а 8-ог за свештеника и намењен за парохију брезовачку у окр. крагујевачки.
3. Радован Петковић; из кушилева окр. пожаревач. 8-ог ов. емсеца за ђакона а 9-ог за свештеника и намењен на парохију Д. Ливадичку истог округа.

Дар цркви Вуконској.

Станко Лукић из Кожухца приложио је цркви овој један *дарак* на путир у вред. 3 дук. ц. Крсманија Брдаровића такође *дарак* у вред. 7 дук. ц, Панта и Јеремија Поповићи — кадионицу од 4 дук. ц. Јован, Павле и Аћим браћа Максимовићи — одежду од 5 дук. ц. Николија Ђурђева — један „воздух“ од 3 дук. ц. Илинка Ашковића — чаршав на трапезу од 1½ дук. ц. Пелаггија Лазаревић завесу од 3 дук. ц. Васиљ Ранисављевић и Маринко Ђорђевић *влаштаницу* од 5 дук. ц.

Дар цркви Коморанској.

Спасоје Илијић и снаха његова Вида из Коњуха приложили су цркви Коморанској у окр. Јагодинском једну одежду и петрахиљ у вредности 6 дук. ц.

Дар цркви Грљинској.

Радоје Матић, тежак из Леновца приложио је цркви овој један службеник у вредности 60 гр. чар.

Свештенство и тутори поменутих цркава поред душевне благодарности, благодаре овим приложницима и на јавности.

Н а з н а њ е.

Макарије, јеромонах манастира Манасије, изрезује дрвене крстове, са 14 ликова, а од различне величине, — тако да се могу и окивати а и онако без окова за чинодејства употребљавати. И ако вештина тог његовог рада неодговара баш потпуно вештини неких светогораца, од којих смо до сада по скупе новце крстове добијали, ипак се може рећи, да се отац Макарије доста добро у томе извезбао, и да крстови његови заслужују препоруку. Они се могу добити у Београду код мајстора црквених и свештених хаљина Максима Протића а цена им је према величини од 6—9 цванцика.